

Vriendinnen Thilata & Stephanie werden tegelijk geadopteerd

'Onze band werd al
in de reiswieg gesmeed'

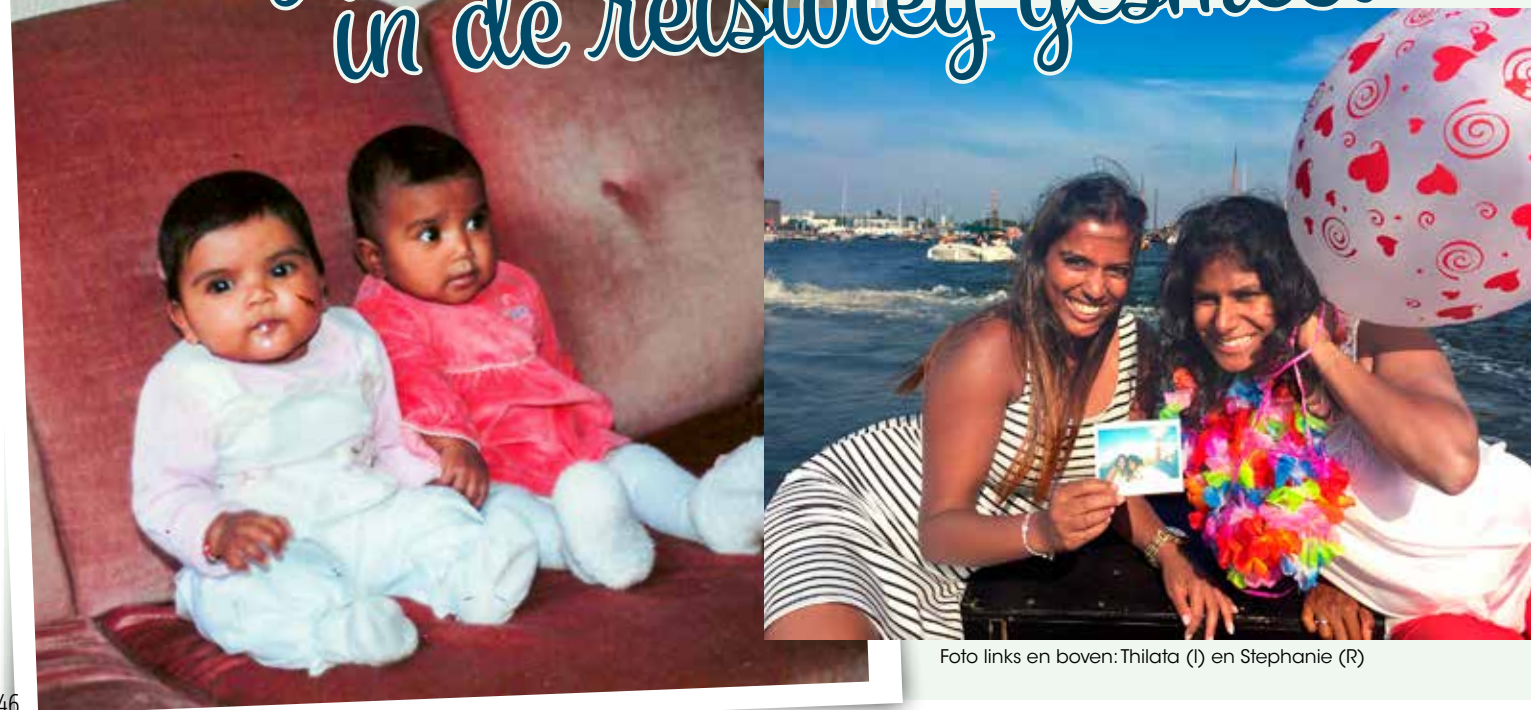

Foto links en boven: Thilata (l) en Stephanie (R)

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: privébezit

Beste vriendinnen Thilata (37) en Stephanie (37) waren pas een paar weken oud toen ze elkaar leerden kennen. Allebei geboren in Sri Lanka, werden ze in 1984 als babytjes door twee Nederlandse echtparen geadopteerd. In hetzelfde vliegtuig, samen in één wiegje, kwamen ze naar Nederland en sinds die tijd zijn ze vriendinnen.

Thilata: "Onze ouders kenden elkaar al. Ze wilden alle vier graag een kindje adopteren en hadden daar begin jaren tachtig al een heel proces voor doorlopen. Op een gegeven moment mochten ze eindelijk naar Indonesië om hun kindje op te halen, maar toen ze daar waren, bleek er opeens een adoptiestop te gelden. De kindjes mochten alleen nog maar in lokale gezinnen worden ondergebracht. Totaal onverwacht konden onze ouders hen dus niet meenemenw."
Stephanie: "Superheftig natuurlijk, want ze voelden zich al hun ouders. Toch kregen ze één dag voordat ze via de Indonesische rechtbank de adoptie officieel zouden maken, te horen dat het niet door kon

gaan. Ongelooflijk verdrietig. Eenmaal thuis kregen ze wel voorrang bij het adopteren van een kindje uit een ander land."
Thilata: "En een tijdje later kregen ze het bericht dat ze ons mochten ophalen."
Stephanie: "Dat was voor onze ouders een heel mooi moment. Opnieuw vlogen ze met een reiswieg naar een ver land om hun adoptiekindjes op te halen en deze keer ging het officiële gedeelte wel goed. Wij waren toen net een paar weken oud. We schelen één dag: Thilata is op 5 augustus geboren, ik op 4

'Ik was als baby wat groter en in het vliegtuig werd Stephanie wel een beetje geplet door mij'

augustus. Toen we een maand oud waren, mochten we mee naar Nederland. Omdat onze ouders besloten om één reiswieg achter te laten voor een lokale moeder in Sri Lanka, vlogen Thilata en ik samen in één wiegje naar Nederland."
Thilata: "Precies, zo ging het. We lagen met z'n tweeën in een reiswieg en Stephanie werd een beetje geplet door mij. Ik was wat groter. Maar gelukkig ging de reis helemaal goed."

Geen geheimen

Stephanie: "Daarna hielden onze ouders contact. We woonden niet echt bij elkaar in de buurt, maar zagen elkaar minimaal één keer per jaar. Ook gingen we in de zomervakantie weleens met z'n allen

kamperen, op een camping ergens in Zeeland."
Thilata: "O ja, dat klopt! Ik moest weer even nadenken, maar dat hebben we ook nog gedaan als kind."
Stephanie: "Ja ja, het is al wat jaren geleden, maar het was altijd heel gezellig."
Thilata: "Zeker. En volgens mij zijn we ook weleens met onze ouders naar een adoptiebijeenkomst geweest."
Stephanie: "Inderdaad, dat hebben we één keer gedaan en daarna niet meer. Ik denk omdat niemand van ons echt behoefte

had aan zo'n bijeenkomst. Mijn ouders zijn heel open geweest over mijn adoptie en dat werkte voor ons prima."
Thilata: "Bij ons thuis gold hetzelfde. Er werd niet geheimzinnig gedaan over mijn adoptie. Als ik vragen had, mocht ik die altijd stellen."
Stephanie: "Daarnaast zijn onze ouders altijd erg ondersteunend geweest. Toen wij behoefte hadden aan meer informatie over onze biologische ouders en ze graag wilden ontmoeten, gingen zij uitzoeken hoe ze dat mogelijk konden maken."

Persoonlijk

Thilata: "Ik weet nog dat ik op mijn vierde tegen mijn moeder zei: 'Mama, kinderen zeggen dat ik bruin ben en jij wit, hoe kan ▶

'Je hoeft niet per se een bloedband te hebben om iemand familie te noemen'

dat dan?' Mijn moeder is toen rustig met mij gaan zitten en vertelde me dat ik uit een arm land kwam en dat mijn biologische moeder niet voor mij kon zorgen. Vandaar dat ze mij geadopteerd hadden. Voor mij was dat op dat moment voldoende. Naarmate ik ouder werd, kwamen er natuurlijk meer vragen en details over mijn adoptie bij, maar die houd ik liever voor mezelf. Niet omdat ik me ervoor schaam of zo, meer omdat ik het te persoonlijk vind en het niet per se met iedereen wil delen."

Stephanie: "Ik heb dat zelf de afgelopen jaren ook echt geleerd. Thilata en ik zijn dan wel geadopteerd, maar we hoeven dat verhaal niet met iedereen te delen."

Thilata: "Vroeger deed ik dat wel. Als mensen vroegen waar ik vandaan kwam en wat mijn achtergrond was, vertelde ik uit beleefdheid mijn verhaal. Nu denk ik: waarom deed ik dat eigenlijk? Zo beleefd waren die vragen namelijk ook niet. Ik ga toch ook niet aan iemand vragen hoe hij ter wereld is gekomen?"

Stephanie: "Toen ik in de horeca werkte, werd me vaak gevraagd waar ik vandaan kwam. Op een gegeven moment vond ik het vervelend worden om het te vertellen, want het is gewoon een persoonlijk verhaal. Tegenwoordig deel ik mijn verhaal dus niet meer zo open met iedereen, daar ben ik

gereserveerder in geworden."

Thilata: "Toen ik in groep acht zat, ik zal een jaar of elf zijn geweest, heb ik samen met mijn ouders mijn biologische moeder en tantes in Sri Lanka ontmoet. Van tevoren had ik geen idee wat ik ervan moest verwachten. Mijn ouders ook niet, dus we lieten het allemaal maar over ons heen komen. Ik zag dat ik qua uiterlijk leek op mijn biologische moeder en tantes, maar ze voelden niet als familie. Mijn (adoptie)ouders waren mijn familie. Het moeilijke vond ik dat we elkaars taal niet spraken. Ook de non-verbale communicatie is daar anders. In Nederland is het bijvoorbeeld gebruikelijk dat je elkaar aankijkt tijdens een gesprek, maar in Sri Lanka doen ze dat niet zo snel. Ze zijn wat meer timide, zeker de vrouwen, en kijken vaker langs je heen of naar de grond als ze met je praten. Verder kon mijn biologische moeder ook niet al mijn vragen beantwoorden, zelfs niet via een tolk. Maar eenmaal terug in Nederland, was ik toch blij dat ik haar had ontmoet. Ik was me toen ook erg bewust van het fijne leven dat ik hier in Nederland had."

Stephanie: "Ik was dertien toen ik mijn biologische ouders in Sri Lanka ontmoette. Thilata en haar ouders gingen ook mee. Ik denk omdat zij het al een keer hadden gedaan en ons daarom konden bijstaan."

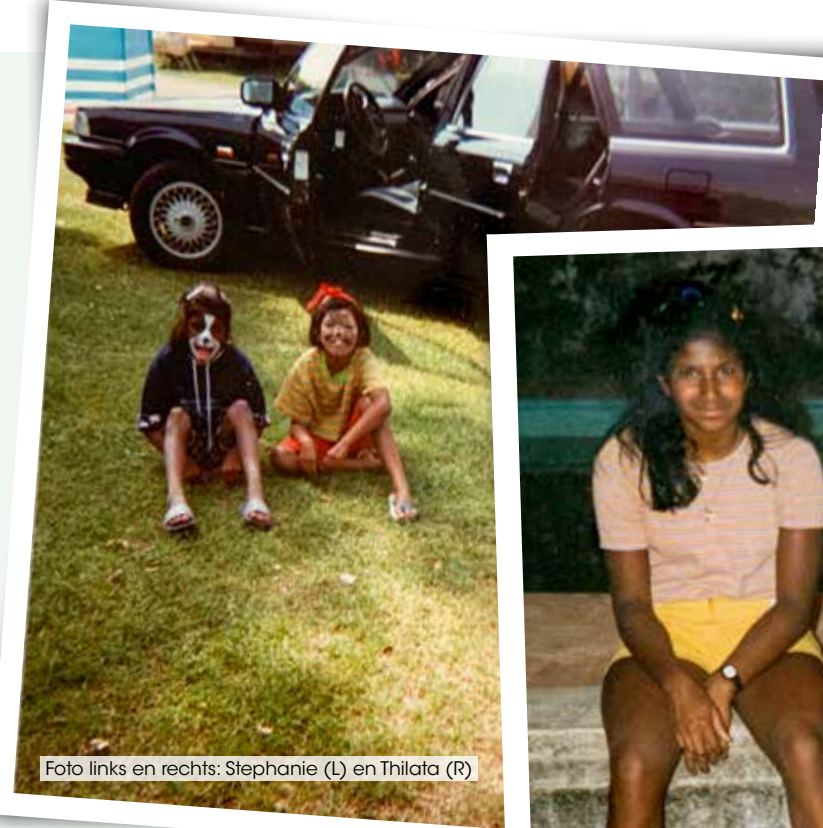

Foto links en rechts: Stephanie (L) en Thilata (R)

Thilata: "En volgens mij vond mijn moeder het ook leuk om weer lekker op vakantie naar Sri Lanka te gaan! Nee hoor, het kwam vooral omdat onze moeders een goede band met elkaar hadden. En inderdaad, ook omdat mijn ouders en ik zo'n eerste ontmoeting al een keertje hadden meegemaakt."

Stephanie: "Ook in ons geval voelde het een beetje ongemakkelijk. Aan de ene kant vond ik het fijn dat ik wist wie mijn biologische ouders waren, aan de andere kant voelden ze niet eigen. Dat was mijn familie in Nederland. Ik vind dat je niet per se een bloedband met iemand hoeft te hebben om die persoon familie te noemen."

Bijzondere data

Stephanie: "Voor ons is 20 augustus een datum met veel betekenis. Thilata en ik hebben heel lang gedacht dat onze ouders ons op 15 augustus 1984 hadden geadopteerd, maar onlangs hebben we ontdekt dat dat op 20 augustus was. Op zich maken die vijf dagen niet veel uit, maar het maakt ons verhaal

wel net weer een beetje anders."

Thilata: "Die 'ontdekking' ging ook zo lekker nonchalant. Afgelopen zomer zat ik hoogzwanger te bladeren in mijn eigen babyfotoboek en opeens zag ik die datum staan. Ik dacht: hè, dat klopt toch niet? Voor de zekerheid apte ik Stephanie en zij checkte het meteen in haar eigen boekje."

Stephanie: "Tot mijn stomme verbazing had Thilata gelijk. Er stond bij mij ook 20 augustus geschreven. Ik vroeg het aan mijn moeder en die antwoordde verward dat zij het ook allemaal niet meer wist. Het was ook al zo lang geleden. Lachend bespraken Thilata en ik het later aan de telefoon. Hoe hadden we dat al die tijd niet geweten?"

'Wat wij samen al zo jong hebben meegemaakt, delen we alleen maar met elkaar'

Thilata: "Het leuke is dat mijn dochttertje Lina op dezelfde datum is geboren."

Stephanie: "En ik ben weer getrouwd op 4 september, de datum waarop we samen als babytjes naar Nederland zijn gevlogen. Mooi toch, hoe deze belangrijke data steeds weer bij ons terugkomen?"

Onvoorwaardelijk

Thilata: "Het is niet zo dat Stephanie en ik op een bepaald moment echt heel hechte vriendinnen zijn geworden. We zijn elkaar gewoon nooit uit het oog verloren en toen we wat ouder werden, zochten we elkaar wat meer op. Dan belden of mailden we bijvoorbeeld vaker of spraken we zonder onze ouders af."

Stephanie: "Het heeft altijd vertrouwd gevoeld tussen ons. Waarschijnlijk ook omdat onze mooie band al in de reiswieg in het vliegtuig is gesmeed."

Thilata: "Doordat we allebei hetzelfde hebben meegemaakt, begrijpen we elkaar in veel dingen. Het valt aan anderen soms niet helemaal uit te leggen, want het gaat meer om het gevoel. Wat ik met Stephanie al zo jong heb meegemaakt, deel ik alleen met haar. Zij lag ook in die reiswieg en zij werd ook geadopteerd. En dat kun je dan wel met andere vriendinnen bespreken, maar het echt voelen, dat kunnen zij niet."

Stephanie: "Dat is denk ik ook het fijne aan onze vriendschap. We hebben niet veel woorden nodig om elkaar te kunnen begrijpen. Ook hoeven we elkaar niet vaak te zien. Als we elkaar spreken en zien, dan is het gewoon altijd goed."

Thilata: "En we steunen elkaar onvoorwaardelijk, vooral in onze ondernemende plannen. Toen Stephanie bijvoorbeeld tijdelijk in Zwitserland en daarna in Amerika ging wonen, vond ik dat alleen maar heel leuk voor haar. Gewoon doen, zei ik."

Stephanie: "Ja, er is veel begrip en steun voor elkaar."

Thilata: "Ook toen ik hoogzwanger een tweede bedrijf wilde beginnen, zei Stephanie meteen dat ik het moest doen. Anderen zagen misschien alleen maar beren op de weg, maar zij niet. Ja, we moedigen elkaar altijd aan om onze dromen na te jagen. Dat is fijn."

Grote gebeurtenissen

Stephanie: "Een van onze leukste momenten samen was mijn vrijgezellenfeest in augustus 2015. Met een stuk of tien vrouwen gingen we tijdens SAIL varen in een bootje in Amsterdam. Dat vond ik echt een heel mooie dag, gezellig met al mijn vriendinnen bij elkaar."

Thilata: "Het was die dag ook heerlijk weer daarvoor, we hebben zo veel plezier samen gehad. Volgens mij had Stephanie dat vrijgezellenfeest ►

Thilata en dochter Lina

Stephanie met zoon Luca en dochter Nila

ook helemaal niet verwacht."

Stephanie: "Nee, dat klopt. Laurens en ik gingen binnen drie maanden trouwen, dus ik had inderdaad helemaal niet aan een vrijgezellenfeest gedacht. Ik vond het echt super dat Thilata erbij was."

Thilata: "Natuurlijk, dat wilde ik absoluut niet missen."

Stephanie: "En later was ik weer bij de babyshower van Thilata, afgelopen zomer. Zo doen we dat. Het maakt niet uit hoe ver we van elkaar vandaan wonen, op de belangrijkste momenten in ons leven zijn we er altijd voor elkaar. We bewandelen natuurlijk allebei ons eigen pad, maar wat betreft de grote gebeurtenissen gaan we redelijk gelijk op met elkaar. Zo zijn we nu allebei zelf moeder geworden en ook daarin herkennen we weer veel dingen van elkaar."

Toekomstdromen

Thilata: "Mijn dochter Lina werd afgelopen zomer geboren. Ze is mijn eerste kindje. Mijn

'Wat er ook gebeurt, op de belangrijkste momenten zijn we er altijd voor elkaar'

vriend Anne heeft ook nog twee zoons uit een vorige relatie. Eigenlijk wilde ik onze dochter iets van Stephanies biologische naam, Nilanthi Kumari, meegeven. Maar Stephanie was me net voor."

Stephanie: "Nou net... dat was wel drie jaar daarvoor hoor, maar het klopt. In 2018 ben ik bevallen van mijn dochttertje Nila. Haar naam is een afkorting van mijn eigenlijke geboortenaam. Daarnaast hebben we nog een zoontje, Luca. Hij is nu vijf jaar."

Thilata: "Uiteindelijk hebben Anne en ik gekozen voor de Singalese naam Nalina, roepnaam Lina, omdat zij ook de Sri Lankaanse roots in zich draagt. Als ze wat ouder is, zou ik graag een keer met haar naar Sri Lanka willen gaan. Ik ben er

al eens geweest met Anne en de jongens en dat vond ik zo'n mooie reis. Hoewel ik er zelf nooit heb gewoond, liggen mijn roots daar wel. En dus voor een deel ook die van Lina."

Stephanie: "Dat begrijp ik wel. Ooit hoop ik ook met Luca en Nila daarheen te kunnen gaan. Dan kunnen ze zien waar ik vandaan kom. Want Sri Lanka zal altijd het land zijn waar ik, en een deel van hun genen, vandaan komen."

Thilata: "Misschien moeten we anders samen een keer met de mannen en alle kids gaan."

Stephanie: "Ja, dat zou gezellig zijn. Wie weet... We hebben samen al zo veel meegemaakt."

Thilata: "Precies daarom. Dan kunnen we dit ook wel samen doen. Het lijkt mij in ieder geval hartstikke leuk!" ■